

Dawn of the Jedi : Eruption
Jedik hajnala.Erupció

by John Ostrander

Hawk Ryo az épületek árnyékában haladt előre, ő maga volt az árnyék. A Zerist holdvilág messze volt a naptól és a legtöbb rendelkezésre álló fény a gázóriásról, az Obri-ról verődött vissza, amely körül a hold keringett. Kainnan-t nyüzsgő tevékenység jellemezte, de a munkások városa kihalt volt már. Mint Zerist minden felszíni városa, Kainnan egy aktív vulkán közelében található, igényelve a szükséges hőt a létéhez, annak ellenére, hogy ezzel megkockáztatták az alkalmi kitöréseket. A hatóságok általában időben megjósolták a kitöréseket és kiürítették a veszélyeztetett területeket, mint ahogy nemrég ez meg is történt Kainnannal. Senki sem maradt a városban, kivéve Hawk-ot.

Elméletileg.

A valóságban a Je'daii Ranger kiszúrta két alakot egy lapos tetős épület tetején, kevesebb, mint egy kilométerre. Csak öt emelet magas volt, ám még mindig a legmagasabb épület a környéken. Ők twi'lek-ek voltak, mint ő maga. És fegyveresek. Hawk kinyitotta a kommunikátorát és a társát hívta.
* * *

Lanoree Brock úgy döntött, a környezete gyönyörű volt.

Földalatti tengerek folytak keresztül nagy üregeken, lesimitott nagy boltíves mennyezetekkel, és a természetes ásványi anyagok elég fényt adtak ahhoz, hogy szürkületi hatást hozzanak létre. Nem csoda, hogy a Zerist gazdagok úgy döntöttek, hogy a ameleget barlangokban élnek a hold hideg felszíne helyett. A nyugalom szigete ez a hely, mely kiválóan alkalmas elmélkedésre.

Békesség.

Tárgyalások nem voltak. A Dessian Bányatársaság menedzsmentje és a fizikai munkások most már csak egymással kiabáltak; a rosszindulat egyre nőtt. Lanoree nehezen tudta fenntartani a fény és a sötét oldal között az erőben, ahogy tanították neki.

: A vezetőséget teljes mértékben a népes Dessain család tagjai képezték, az élükön Eomin Dessainnal, a magas, sápadt, nemesi klánvezérrel. Az idegenekből és emberekből álló munkások, akiket az alacsony, cserzett arcú Arko Santis vezetett, azt követelték, beleszólhassanak a társaság működésébe. Elhagyták a Zeristet, hogy a gázkitermelő munkálatokon dolgozzanak, az Obri felett lebegve. A fizetést, ha nem is volt túl nagy, mindig megkapták, de kemény élet volt ez.

A maguk részéről, a Dessain-ok vonakodtak volna átengedni az irányítást olyannak, aki nem volt családtag. Megoldásként, az a döntés született, hogy legyen egy házasság Brom Santis, Arko legidősebb fia, és OMA Dessain, Eomin legkisebb lánya között. Így Brom a Dessain család tagjává válna, és ő látná el a munkások képviselőjét. Lanoree kapta a közvetítő szerepét, és bár a megoldást nem ő javasolta,

úgy volt vele, ha az minden érintetett számára kielégítő, akkor számára is megfelel.

Ez még azelőtt volt, hogy Oma Dessain eltűnt.

Minden oldalon a másikat hibáztatta az eltűnéséért. A munka a Dessain Bányatársaságnál már megtorpant. Az indulatok lángra lobbantak, és osztályharc nemcsak lehetségesnek, de valószínűnek látszott. Lanoree-t és Hawk-ot elküldte a Je'daii Tanács a Tython-ra az erőszak megelőzésére és hogy megkeressék meg a lányt

Lanoree kommunikátora felzúmmögött. A Ranger fellendítette hosszú lábait a székből, és emelt hangon beleszólt:

-Kérlek, mondd, megtaláltad a lányt.

-Lehet, hogy rátaláltam-felelte Hawk.- Elmentem az úrkikötőbe, hogy ellenőrizsem, kik érkezett az emberrablás körüli időben vagy. Felfedeztem egy Shikaakwan-on bejegyzett hajó, ami Volnos Ryo báróé.

-A testvéredé.

-A testvérem egy bűnöző bandavezér.- Lanoree tudta képzelni ahogy Hawk ajkai undorodva megrándulnak.-Vannak érdekeltségei bányászati műveletekben az Obri két másik holdján, de ő soha nem volt képes megvetni a lábát a Dessains-on. Az egyik módja, hogy növelje a saját üzemei értékét, ha csökkenti a rivális holdingok értékét. Most mérges vagy?

-Talán. Oma még mindig életben lehet?

-Az ő testét nem találták, így valószínű. Ha azt kívánja, hogy megöljék, akkor a két fél meg egymás torkának fog ugrani.

-Ami hamarosan be fog következni.

-Meg kell őket akadályozni abban, hogy a forráspontig jusson a dolog. Azt hiszem, észrevettem, hol tartják Oma-t, de nem mondok semmit, amíg nem tudom biztosan. Majd tájékoztatlak, hogy mire jutottam. Tartsd távol a dolgozókat és a menedzsmentet attól, hogy megöljék egymást.

-Igaz. Te kaptad a könnyebbik munkát.

-Az Erő legyen veled.

Lanoree visszafordult a kerek fából készült asztalhoz és szürke szeme résznyire szűkült. Mindkét oldal érte a töréspontot. De Lanoree volt egy elmélete: Néha a legjobb módja annak, hogy megakadályozza az erőszakot, hogy elsőként csap le.

A jobb keze lecsuszott a löfegyverre a csípőjén. Nem gyakran hordozott ilyen fegyvert - a legtöbb alkalommal nem volt szüksége rá-, de valami azt súgta neki, hogy viseljen egyet ma. Ha van egy dolog, amit Lanoree hamar megtanult saját tapasztalatból, hallgatni az ösztöneire.

A csarnokban a löfegyvert egyenesen a feje fölé irányította, és háromszor belelőtt a fölējük boruló mennyezetbe. A vitatkozás megtorpant, és minden szem az aranybarna hajú Ranger-re irányult. A Je'daii-ik titokzatos lények voltak a legtöbb értelmes lény számára a Betelepített Világokon. Mentek, ahová csak akartak, és ahol úgy döntöttek, beavatkoztak,

állítólag az Erő által irányítva. Különös erejük volt, egyaránt tisztelték és rettegték őket. Igaz most Lanoree félt.

Jó. Ez azt jelentette, hogy magára vont a figyelmüket.

A lőfegyverrel még mindig a kezében, a Je'daii Ranger hátradőlt a székében, lerakva a fegyvert az asztalra maga elé, a fegyvercső a most már elcsendesedett küldöttség felé mutatott.

A lány halkán megszólalt.

-Legutóbb főtárgyaló voltam a Ska Gora-n. Mielőtt végeztem, az erdők lángoltak, és a felek egyike már halott volt.

Előrehajolt.

-Reméltem, hogy ezek a tárgyalások simábban mennek majd.

Valójában, a halottak és az égő erdők képe még mindig kísértette Lanoreet. A tárgyaló feleknek itt Zerist-en azonban nem kell erről tudniuk.

-Talán újra kellene kezdeniük,-javasolta a lány halkán. Megtették, sokkal halkabban és ideges pillantásokat vetettek feléje.

* * *

Megbizonyosodva arról, hogy nem látta senki, Hawk elérte ötemeletes épület oldalát és felnézett. Az egyik ór, közvetlenül fölötte volt, a másik valahol a tető túloldalán. Létfontosságú volt, hogy elhalgattassa mielőtt le tudná adni a riasztást - feltéve, hogy a lány életben van.

A Ranger hangtalanul előhúzta kardját hüvelyéből, a jobb kezében tatva, miközben hagyta, hogy a mérleg átbillenjen benne a sötét oldalfelé. Hawk nagyon is jól ismerte a Sötét Oldalt, egyszer túl mélyen elmerült benne, ami miatt elküldték őt a Boganra, a Tython egyik holdjára, ahová azok, akik túl mélyen átsodródtek a sötét oldalra a Je'daii Tanács küldte őket magányos elmélkedésre és meditációra, amíg vissza nem nyerték az egyensúlyt. Igaz most éppen a kard használatához szükséges agresszió, jelentette a csatornát a sötét oldalra. Kellemes érzés volt számára ismét elmerülni benne, miközben leguggolt, majd egyenesen felugrott, hagyva, hogy az Erő irányítsa a mozdulatait. Hawk a tető szélére érkezett, pont a megdöbbsent twi'lek ór elé, és habozás nélkül húzta végig kardját az ór nyakán. Hang nélkül halt meg.

A másik ór érezte, hogy valami nincs rendben, és meg akart fordulni. : Hawk tett egy kézmozdulatot, és az Erő segítségével a tető túloldalára lökte őt. Az ór lélegzete elállt egy pillanatra, mielőtt a Ranger kardja átszúrta. Egymás szemébe néztek, és Hawk felismerte. Deon Arlaa - a bátyja egyik személyi testőre. Aarla szemei arról árulkodtak, hogy ő is felismerte, aztán az élet elszállt belőle. Hawk érezte halálát az Erőben és a lelke mélyén, az a része pedig, amely táplálja a sötét oldalt mély elégedettséget érzett.

A Ranger hagyta, hogy a test lecsusszon a kardjáról, és mély lélegzetet vett, önmagát ismét egyensúlyba hozva. Nagy volt a kísértés hogy Hawk maradjon a sötét oldalon, mint valaha régen. Ez csábító lehetőség volt, de veszélyes.

Hawk talált egy lépcsőt a tető közepén mely lefelé vezetett le az épületbe, és leereszkedett óvatosan. Két emelettel lejjebb volt két nagy szoba a lépcsőház mindkét oldalán, az ajtókat tárva-nyitva hagyták a

kiürítés sietségében. Első látásra, úgy tűnt, hogy a házas kollégiumi dolgozók használták; kiságyat feldöntöttek és törmelék borította a padlót.

A lépcső falához simulva, Hawk belesett az ajtón, és meglátta Omát. A lány megkötözve, szája betömve feküdt egy ágyon az ajtóval szemben. Egy golyóspuskát szorongató nagy és goromba kinézetű twi'lek őrizte, de ő a szoba másik végében volt.

Fokuszálva az érzékeivel az Erőre, a Je'daii még két további twi'lek-et hallott a kollégium másik végén. Nem hangoztak túl boldognak.

-... azt hittem, mostanra vége lesz!

-Van más dolgom?

-Más dolgod, mint ülni egy Sokar vulkán mellett? Igen!

-A probléma az, hogy Je'daii ül az asztalnál. Noha nem sokáig. Aztán kinyírjuk a lányt, a holttestét olyan helyen hagyjuk, hogy rátaláljanak, és eltűnünk. A kapcsolatunk majd ügyelni fog rá.

Hawk nem kockáztathatta, hogy ne figyelmeztesse Lanoree-t. A legjobb amit tehetett az volt, hogy rendezi a dolgokat itt, és reméli Ranger társa még életben marad. Azonban abban a pillanatban, hogy tett egy lépést, a két őr a szoba végében meglátta őt, és az Omához legközelebbi őr minden bizonnyal meg akarta ölni. Szüksége volt egy elterelő műveletre.

A vulkán látványos bemutatót tartott. A tervezett időpont előtt, a kitörés mennydörgéssel kezdődött, hullámokban habkő, lángoló hamu, és olvadt láv böfögött a levegőbe. Mindenki megdöbbsent egy pillanatra, de aztán Hawk Ryo megmozdult. Kardját a jobb kezében tartva, és egy hosszú késsel a baljában, rontott be a szobába. A kést az Oma mellett álló őr felé dobta, az Erővel irányítva a twi'lek nyakába. Az őr ujjai összeráduáltak a golyóspuska ravaszán, ahogyan elejtette azt; a lövés célt tévesztett, de a hangja még a vulkán dübörgése ellenére is hallható volt.

Hawk a másik két őr felé fordult, és megindult feléjük, amint felfigyeltek a lövésre, és észrevették őt. Csak egy pillanat volt a reagálásukig. Csak pár lépés Hawk számára.

Egy pillanat, míg előkapták a golyóspuskáikat. Egy másik pár lépésre állt. Célzásra emelték a fegyvereiket. : Hawk előrevetette magát, és elgurult a lövések alatt, majd az egyik lábáról elrugaszkodva felugrott. Ahogy a levegőben megpördült az örök felett, csizmájával keményen az egyikük arcába taposott. Orrcsont és porc repedt, mikor a twi'lek hanyatt esett. A Je'daii földet ért, megpördült, és kardját az elesett Twi'lek mellkasába döfte - gyorsan és tisztán ölt. A társa továbbra is tüzelt, de a Je'daii-t nem tudta eltalálni. Hawk guggolva ért földet és egy kézmozdulattal elküldött egy Erő-lőkést célpontja irányába, visszataszítva azt az ablakon keresztül. A twi'lek sikolya tulharsogta a vulkán dübörgését.

Hawk inkább nem ölt, amikor más lehetősége is volt, de nem volt ideje, és nincs más választása. Mégis, a sötét része vele ujjongott, és ő küzdött, hogy visszaállítsa az egyensúlyt magában.

Hawk leguggolt Oma mellé.

- Hawk Ryo vagyok, Je'daii ranger és engem küldték ide, hogy megmentsem. Próbáljon megnyugodni.

Felemelve a tinit, Hawk az egyik vállára dobta, és felrohant a tetőre. Forró vulkáni törmelék záporozott a városra, a fából készült épületek kezdtek tüzet fogni. Hawk ismét megpróbálta figyelmeztetni Lanoree, de a hamu blokkolta a kommunikációs jelét.

Nehéz volt átlátni a hamun, de a Ranger erősebben szorította magához Omat. Segítségül hiva mégegyszer az Erőt, átugrott a legközelebbi tetőre, átfutott rajta, majd kiugrott a következő tetőre. Alig kapott levegőt, és vakon ugrált, de remélte, megbízhat az Erőben és távol tartja őket a veszélytől.

És Lanoree nem volt halott.

* * *

Brock ranger hátradőlt a székében. A megbeszélések még mindig nem vezettek sehová, de legalább mindenki civilvolt. : Egy szolga hozott neki egy pohár bort, Vaisamond vöröset, melynek ízével még a Ska Gorán ismerkedett meg. Lanoree felemelte a serleget az ajkához -, és megállt. Ismerte a bor bukéját, és most volt valami keserű az aromájában .

Lanoree elfordította a fejét, hogy szemügyre vegye a szolga, aki az italt adta neki: egy ideges kis ember, olyan öreg, mint Eomin Dessain. A félelem hullámai áradtak belőle, a keserű aroma benne is érződött. A szolga megfordult, hogy elfusson. Lanoree elkapta az Erővel, felemelte és rádobta a kerekasztalra. A serleget az arcába nyomva, odasúgta neki: - Azt hiszem, ez a bor romlott. Kérem, kostolja meg.

A férfi szeme elkerekedett, összefüggéstelenül kezdett el fecsegni. Lanoree ráfordult:

- Igyál, kis ember, vagy kénytelen leszek megitatni.

Ezt persze nem tudta volna megtenni, de az általános hiedelem szerint a titokzatos Je'daii-ok képesek uralni mások elméjét. Ez a fajta babonás félelem néha majdnem olyan jól szolgáltatta a Je'daii-kat, mint az Erő.

A szolga biztosan hitt a történeteknek.

-Ne! Ez mérgezett!-nyögte.

Lanoree összefonta a karját, miközben a szemét a merénylőjén tartotta:

-Dessain mester, van egy áruló köztetek. Az emberrablóknak szükségük volt valakire belülről, hogy elérjék a lányát. Ez az ember az áruló.

Eomin Dessain felháborodva nézett szolgájára.

-Betolo? Annyi éven át voltál megbízható szolgánk, szinte már családtag ... miért?

-Mert ennyi év után is csak egy szolga voltam-mondta Betolo csendesesen. - Sohase voltam családtag. Azt akartam, hogy legyen valami ami az enyém, mielőtt meghalok. Egy esélyt, hogy elhagyjam ezt a nyomorult sziklát.

Dessains hangja fortyogott a dühtől.

-Hol van a lányom?

-Egy kis szerencsével...halott. Uram.

Lanoree a kommunikátora felzúmmögött.

-Egy kis szerencsével, uram, nem-mondta, és aktiválta a kommját.-Hawk?

-Lanoree, valaki meg akar ...

-Igen, tudom. Megpróbálták, de nem sikerült. Oma Dessain ott van veled?

-Ő igen-mondta Ryo -de van egy másik probléma.

* * *

-Mit értesz azon, hogy te nem vagy hajlandó feleségül Brom Santishoz?! Eomin, bár megkönnyebbült, hogy a lányát visszakapta, dühös volt.

Oma Dessain Hawk Ryo mellett állt a delegációval szemben a sziget barlangjában. Ő, mint a Je'daii, csupa hamu volt, amitől sápadt bőre még fehérebb lett és puderként sötét hajával azonos árnyalatú. Kötelékeitől megszabadítva, dacosan nézett apjára.

Oma dacosan előreszegezte az állát.

-Úgy értem, nem fogok hozzámenni! Senki nem kérdezte, hogy akarok e férjhez menni! Én nem, és nem is fogok!

-Kötelességed van a családdal szemben!

-Van kötelességem önmagammal szemben! Nem ismerem ezt a Bromot, nem szeretem őt, és nem fogok hozzámenni egy egyezség kedvéért.

Ez tovább szította a vitát apa és lánya közt, amibe most már Santis is beszállt.

-Ez nem tartott sokáig" - mormolta Hawk.

-Igazából én rokonszenvezek ezzel a lánnyal. Ő nem egy cikkely egy egyezményben-mormolta vissza Lanore.

-Ha ő nem enged, a tárgyalások várhatóan összeomlanak, és minden, amit tettél semmivé lesz.

-Azt hiszem, lehet, hogy van más megoldás is-mondta Lanoree. -Először is, szükségünk lesz magunkra vonni a figyelmüket.

A lány háromszor a levegőbe tüzelt lőfegyverével. És ismét, a hatás ugyanaz volt.

Nagyon kedvesen, Lanore megszólalt:

-A naprendszerük más részein, a rivális családok közt van egy szokás, amit gyermekcserének hívnak. Azt javaslom, hogy próbálják ki. Oma nevelt gyermekké válna a Santis háztartásban és Brom ugyanaz lenne a Dessains-nál. Mindkettejükkel úgy bánnának, mind azon család teljes értékű tagjai, amellyel élnek. Ők hat hónapot tölthetnének a családdal, és hat hónapot a többiekkel. Brom lenne a munkások szószólója és OMA első kézből megismerhetné a munkavállalók életét.

-Azt hiszem, ez egy nagyon ésszerű javaslat-tette hozzá Hawk ugyanolyan kellemes hangon.

De a két Je'daii arckifejezése erősen nyomatékosította, hogy minden fél elfogadja az alkut. Oma elégedettnek tűnt: legalább nem kellett férjhez mennie.

* * *

Kidolgozták a részleteket, Hawk megfürdött, és a két Je'daii találkozott az úrkikötőben, elbúcsúzik a Zerist-től és egymástól.

-A Tanács visszahívott a Tythonra egy különleges küldetésre-mondta Lanoree. -Már négy éve nem mentem vissza; itt az idő.

-Furies kapujá-ra megyek - válaszolta Hawk. Ez volt a legkülső bolygó a rendszerben. A Nagy generáció hajói erről a kis világról indultak el, utat keresve a Mag útvesztőin át, hogy eljussanak a galaxis más részeibe. A Telepített Világok közösen egy állomást hoztak létre ott.- A csillagokat akarom szemlélni, és meditálni-mondta a férfi.

Egy kis árnyék suhant át Lanoree arcán.

-A fivérem is szokta nézni a csillagokat, és azon tündődni, vajon van-e út a galaxis többi részébe. Ő soha nem volt nagyon boldog a Tython-on,- mondta halkán. A lány hallgatott egy darabig, majd lerázta magáról a komor hangulatot, és azt mondta:-Jó volt veled dolgozni, Ryo ranger. Alig várom, hogy az esélyt kapjak erre újra meg újra.

Hawk bolintott.

-Én is, Brock ranger. Az Erő legyen veled.

Lanoree elmosolyodott.

-És veled is-felelte a lány.

A Je'daiik odamentek a várakozó hajóikhoz és belevesztek a csillagokkal petyezte égboltba.

(Fordította:Temmer)